

[Niels Frederiksen.]

faar man det Svar: Den siddende Regering maa forelægge Besparelserprogrammet, vi tør ikke sige noget derom af Hensyn til Valgsituationen, vi vil ikke fornærme Tjenestemændene, vi tør heller ikke fornærme Aldersrentnyderne eller de arbejdsløse eller nogen, der i disse Tider holdes oppe alene gennem den sociale Lovgivning, vi tør ikke en Gang antyde, at den Besparelserpolitik, vi ønsker at føre, naar vi faar Magten, vil berøve disse Mennesker noget. Derfor giver jeg ikke saa meget for den Kritik, man stadig retter mod Regeringen, fordi den ikke gennemfører Besparelser, man i Virkeligheden selv tager Afstand fra. Jeg gør opmærksom paa, at der jo er nedsat et Udvalg indenfor Finansudvalget med den Opgave at søge at finde de Omraader indenfor Statshusholdningen, hvor der kan gennemføres Besparelser, men det forekommer mig, at Venstre som Parti har vist en Lunkenhed i sin Deltagelse i dette Arbejde, som ikke tyder paa nogen stærk Interesse for disse Bestræbelser.

Men saa har Oppositionspartierne fremført den Betragtning, at det særlig er paa Ejendomsbeskatningens Omraade, der skal sættes ind, det eneste Omraade, hvor de to Partier i deres økonomiske Politik har kunnet fremføre noget positivt, noget, hvorom de var enige. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal lyste efter et Forslag, hvorved Ejendomsbeskatningen kunde afstemmes efter de Konjunkturer, hvorunder Landbruget arbejdede, altsaa en bevægelig Skatteudskrivning, og jeg henviser i den Anledning til, at den højtærede Indenrigsminister jo i Landstinget har fremsat et Lovforslag, der giver Kommunalbestyrelserne Myndighed til at afstemme den kommunale Ejendomsbeskatning efter Kommunens og de kommunale Skatteyderes Forhold — det er jo navnlig den kommunale Ejendomsbeskatning, der tynger haardt. Man kan vel ikke gøre noget bedre end at overlade til Venstres Sogneraadstertal at bestemme, hvilke Ejendomsskatter der skal udskrives under de nuværende Forhold. Jeg ved ikke, om Oppositionspartierne er villige til at gaa ind paa dette Lovforslag, deres Iver har hidtil været ringe. Det, som Oppositionspartierne i Virkeligheden ønsker paa dette Omraade, er at benytte den nuværende Depressionsperiode til at gennemføre en varig Omlægning af Ejendomsbeskatningen paa en saadan Maade, at det offentlige Førsteret til Grundværdierne i Danmark forskertses for lange Tider, og det

kan man ikke vente, at Flertallet vil gaa med til.

Dernæst har jeg Lyst til at gøre et Par Bemærkninger om et andet Forslag, som Oppositionspartierne ogsaa har søgt at standse, nemlig det af den højtærede Indenrigsminister fremsatte Forslag om pengelig Støtte til Byggeriet. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sagde, at det var de høje Tariffer, der fuldkommen lagde Byggeriet øde. Ja, man siger undertiden noget, som ikke helt stemmer med de virkelige Forhold. Ganske vist er Byggeri endnu dyrt, men det er dog af en vis Interesse, at vi i Statens Jordlovsudvalg forleden Dag fik en Indstilling, udarbejdet paa Grundlag af statistiske Oplysninger, der viste, at Byggespriserne for Landbrugets Vedkommende i Øjeblikket ligger under Halvdelen af, hvad de var i 1920.

Man kan derfor ikke sige, at der ikke paa dette Omraade er sket et Pristald, som muliggør en Optagelse af Byggearbejdet, hvis Finansieringen kan blive nogenlunde taalelig. Men naar den Pengemagt, der finansierer Byggeriet, kræver saa stort et Vederlag for at finansiere en sund og god Virksomhed, saa er det baade betimeligt og berettiget, at Ministeriet ønsker at støtte saadan Virksomhed, hvad der i høj Grad tiltrænges. Det er vel Pengemagtens Fordringer, der i Øjeblikket maaske er den største Hindring for, at man kan faa Byggeriet i Gang. Hvis en Byggherre i By eller paa Land skal have sit Byggeri finansieret ved Laan, kræver Pengemagten et Vederlag i Form af Kreditforeningsobligationskurser og Bankrenter, som er langt mere hemmende end Arbejdsudgifterne og Daglønningerne. Det, at en Mand, som vil rejse et Hus, maa optage Laan til 5 pCt. med en Obligationskurs omkring ved 80 — ja, de har endda ligget under — er en saadan Hindring for al sund Virksomhed, at det fuldt ud berettiger Regeringen til at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. De angaar først og fremmest, hvad der henhører under Problemet Diktatur eller Lovgivningsmagts Indfyldelse paa, hvad der paa det handelspolitiske Omraade skal foregaa i den kommende Tid. Spørgsmaalet kan klart og tydeligt afgøres ved, om man paa dette Omraade skal give en Beføjelse til en administrativ Handling, der strejfer ind paa Omraader, der ikke egner sig til Lovgivning.

Det ærede Medlem talte om, hvor „søde“